

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ଏଭଳି କଲ୍ୟାଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ କେବେ ବି କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, କାନଦିବା ହେଉଛି ଅକଲ୍ୟାଣର ବା ଦେହ ଅଭିମାନର ଲକ୍ଷଣ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଅଟଳ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାର ଅଛି । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶାନ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଉଦ୍ଘୋଷଣା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଗାୟନ ରହିଛି-- ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛି ଗୋଟିଏ କଥା କିନ୍ତୁ ହେଉଛି ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା । ସେମାନେ କେତେ ବି ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଟଳ ଭବିଷ୍ୟତ ଟଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ନିଶା ରହିଛି ଯେ ଆମେ ଇଶ୍ଵରୀୟ କୋଳକୁ ଆସିଛୁ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେମାନେ ଯାହା ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିଛ ସେସବୁ ବାସ୍ତବରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ଵର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଭକ୍ତିପାର୍ବର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି କାହିଁକିନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଭକ୍ତିପାର୍ବ ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଭକ୍ତିର କୌଣସି ଗାୟନ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ’ ଶିବବାଦୀଙ୍କର ଗାୟନ ହେଉଛି । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ଆମେ ସେହି ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛୁ । ଭକ୍ତିରେ ତ’ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ତ ମନେପକାଉଛ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଗଲେ କହିଥା’ନ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗରାସୀ ହେଲା । ତେବେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ନା । ଯେବେକି ସ୍ଵର୍ଗରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ତେବେ କାନଦିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ତ ସତ୍ୟ କଥା ନୁହେଁ ଯେ କେହି ମରିଗଲେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କାନଦୁହନ୍ତି । ତେବେ ଯିଏ ସବୁ କାନଦୁହନ୍ତି ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କିପରି ହେବ ? କାନଦିବା ତ ଦୁଃଖର ଲକ୍ଷଣ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କାନଦୁହନ୍ତି ନା । ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କାନଦିଆ’ନ୍ତି କାହିଁକିନା ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ ହେଉନଥା’ନ୍ତା ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ହର୍ଷିତ ହୋଇଥା’ନ୍ତେ । ସେତେବେଳେ କାନଦିଆ’ନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଅକଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ ବି କାହାର ଅକଲ୍ୟାଣ ହୁଏ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ କେହି କେବେ କାନଦନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଅକଲ୍ୟାଣର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଯଦି ବସୁବସାସରେ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି ବା ଖାଇବାକୁ ଅନ୍ନ ମିଳୁନାହିଁ ତେବେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଦୁଃଖରେ କାନଦିଆ’ନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି, କହିଥା’ନ୍ତି— ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କଲ୍ୟାଣ କର । ଯଦି ଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କାହାକୁ କହୁଛନ୍ତି- ଆମର କଲ୍ୟାଣ କର! ତେବେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ଭାବିବା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ, ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବେ ନା । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା କଲ୍ୟାଣ ହିଁ କରିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କେବେ ଆସିବେ, ବିଶ୍ଵର କଲ୍ୟାଣ କରିବେ ? ସାରା ବିଶ୍ଵର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ତ’ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି ମନମାନୁଷ୍ୟ । ଏଥିରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ସତ୍ୟ ତରେତା ଯୁଗରେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ କାହାର ଅକଲ୍ୟାଣ ହୁଏନାହିଁ । ତରେତାଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ରାମରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ବାଘ ଏବଂ ଗାଈ ଏକାଠି ପାଣି ପିଅନ୍ତି । ଆମେ ରାମ ସୀତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟର ଏତେ ମହିମା କରିନଥାଉ କାହିଁକିନା ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ କିଛି ନା କିଛି ସୁଖ କମ୍ ମିଳିଥାଏ । ଆମେ ତ’ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଛୁ ଯାହାକୁ ବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସେଠାରେ ପୂରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯିବ ତେବେ ବହୁତ ଭଲ । ମନରେ ସବୁବେଳେ ବିଚାର ଚାଲୁ ଯେ ସର୍ବବୋଧ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଆମେ ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କିପରି କରିବୁ ? ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ପାରମ୍ପରିକ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାରମ୍ପରିକ ମୁଁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଚାଲୁଛି । ନା, ମୁଁ ହିଁ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରୁଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିବେ ଯେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେବ । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାରେ କୌଣସି ସମସ୍ତ ଲାଗିନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବେ ? ସେମାନେ ତ’ ଭ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରେ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଶ୍ଵରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଆତ୍ମା ଥିଲେ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନଥିଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ତ ଚିକିତ୍ସାବର୍ଣ୍ଣୀ ନୁହନ୍ତି । ପୂର୍ବ

ଜନମରେ ସେମାନେ ଚରିକାଳଦର୍ଶୀ ଥିଲେ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ ଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ରାଜ୍ୟସ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ର ବିଷୟକୁ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଆଗରୁମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ସେମାନେ ତ' ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କୃଷ୍ଣକୁ ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଷୟକୁ ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ତ' ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ବିଷୟକୁ ଯୁଗଳ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ଆମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲୁ ମନୁଷ୍ୟ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ତ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ହେବାର ଅଛି ତାକୁ କେହି ଚାଲିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ' ତ୍ରାମା ଅଟେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଦେବା ନା ତ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ? ତେବେ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ହିଁ ଦେବା ଦରକାର । ବେହଦର ବାବା, ଶିବବାବା ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ରୁଦ୍ର ବାବା ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ, ଶିବବାବା ନାମ ହିଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ମୋର ଭକ୍ତମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ବୁଝାଅ । ଖବରକାଗଜରେ ପଢ଼ିଥିଲି (ବରହମାବାବା କହୁଛନ୍ତି)— ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହିମାଳୟର ଆୟୁଷ କୋଟି କୋଟି ବର୍ଷ । ତେବେ ହିମାଳୟର କୌଣସି ଆୟୁଷ ଅଛି କି ? ଏହା ତ ସଦା ସରବଦା ରହିଛି । ହିମାଳୟ କ'ଣ କେବେ କଣ ଲୁଚିଯାଉଛି କି ? ଏହି ଭାରତ ମଧ୍ୟ ଅନାଦି ଅଟେ । ଏହାକୁ କେବେ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଥିଲା, ତାହାର ଆୟୁଷ ବାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି ହିମାଳୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କେବେଠାରୁ ଅଛି । ତେଣୁ ଏହି ହିମାଳୟ ପ୍ରବଚନ ଆୟୁଷ ଗଣନା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଏପରି କ'ଣ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଆକାଶର ବା ସମୁଦ୍ରର ଆୟୁଷ ଏତେ ବର୍ଷ । ଯଦି ହିମାଳୟର ଆୟୁଷ କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସମୁଦ୍ରର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କହିବା ଦରକାର, ତେବେ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାର ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକର ହେବା ଦ୍ଵାରା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଏଠାରେ ଜଣେ ରାଜା ଜନକଟ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଅଥବା ରାମରାଜ୍ୟରେ ତ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଥିବେ ନା । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟ । ତୁମେ ତ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ମମ୍ମା ବାବା ବୋଲି କହୁଛ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ତ ମିଳିବ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପ୍ରଜା ତ ଅନେକ ହେଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମର ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଯିବ । ଏହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ବହୁତ ପରିଶ୍ରମର କାମ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ତ ଉପରୁ ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କ ପଛରେ ସେହି ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରୁ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଜଣ ଜଣକୁ ରାଜ୍ୟଭାଗସ୍ଥ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ତେବେ ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ତ ହେଉଛି ବାବାଟ୍ଟକର କାମ । ଯେଉଁମାନେ ସବୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଅଯୋଗ୍ୟ କରିଦେଇଛି । ୫ ତତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ଅଯୋଗ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସତତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ତ ବାବା ହିଁ କରିବେ । ବରତତ୍ତ୍ଵମାନ ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଯେଉଁଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଚାଲୁଛି, ସେଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ୁଛି କଲ୍ୟ ପ୍ରବ୍ରୁ ମଧ୍ୟ ଅମୁକ ଆତ୍ମା ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥୀ କରିଥିଲା । କେହି କେହି ତ ଆଗରୁମଧ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ପଚାରିଯାଉଛନ୍ତି, ବାବାଟ୍ଟକୁ ଛାଡ଼ିଦେବେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ପିଲାମାନେ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲାଣି, ତେଣୁ ତ୍ରାମା ଅନ୍ୟାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପ୍ରବ୍ରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଭିନୟ କରିବାର ଅଛି । କଥାରେ ଅଛି ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛି ଗୋଟିଏ କଥା କିନ୍ତୁ ହେଉଛି ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତ ତ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟକୁ ଜାଣିଛ, ତୁମେମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ କରିଛ । ସେମାନେ ବିନାଶ ନ ହେବାପାଇଁ କେତେ ବି ମୁଣ୍ଡ ପିଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ କେବେହେଲେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆଦି ହେବ, ସେମାନେ କ'ଣ କରିପାରିବେ । କହିବେ ଏହା ତ ଭଗବାନଟ୍ଟକର କାମ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଟ୍ଟକର ସେହିଭଳି ନିଶା ଚଢ଼ୁଛି ଏବଂ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ପରିପୁରଣ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ସୃଷ୍ଟିର ଅଟଳ ଭବିଷ୍ୟତ ଅଟେ । ବରତତ୍ତ୍ଵମାନ ତ ଅନ୍ଧ ନାହିଁ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରହିବାପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ତିନିପାଦ ଭୂମି ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ ।

ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାର— ମାତା, ପିତା ଏବଂ ପିଲାମାନେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ ହେଉଛି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶିଖାଉଛି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି-ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକର ମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ କେବଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରାଣକୁ ହିଁ ଆସି ମତ ଦେଉଛି । ତେବେ ଏହି କଥାକୁ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝିବେ । ଯଦି କେହି ବୁଝୁନାହିଁ ତେବେ ଛାଡ଼ିଦିଅ, ଏଥିରେ ଲଢ଼େଇ କରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ତ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଦେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି-ଯଦି ମୋତେ ମନେପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରକୁ ମନେପକାଇଲେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ମନମନାଭବ ଏବଂ ମଧ୍ୟାଜୀ ଭବର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଏହା ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଦିଅ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଏହି ଗୋଟିଏ, ଯେଉଁ ଭୁଲ୍ ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଏବଂ ମୋତେ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରର, ପୁରାଣ ଦ୍ଵାରା ତ କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି

ଜଣେ, ତାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ମନେପକାଉଛ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେଲେ ପରଥମେ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ସେ କେଉଁଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ବାବା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଏହି ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବେ ନା ପରମଧ୍ୟମ ପାଇଁ ଦେବେ ? ତେବେ ପିତା ତ ସମ୍ପ୍ରାଣକୁ ଆସିବା ଦରକାର ନା । ଶିବରାତ୍ରି ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛ । ଶିବ ତ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପରମପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ସିଏ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷକ, ଯିଏକି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ କେବେହେଲେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ତୁମକୁ ଶିଖାଇ ପାରୁଛୁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭରେ ଏବଂ ଅନ୍ତିମରେ ମନମନାଉ ଏବଂ ମଧ୍ୟାଦୀରେ କୁହାଯାଇଛି । ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଏବଂ ଉରାମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୃକ୍ଷରେ ରହିଛି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଶେଷରେ ପୁଣି ବି ଗୋଟିଏ କଥା କୁହାଯାଉଛି— ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତ’ ଗୋଟିଏ ହିଁ କଥା ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ହେବା । ବିଶ୍ରାମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପିତା ହିଁ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ହିଁ ମାଲିକ କରିବେ, ନରକର ନୁହେଁ । ଦୁନିଆ ତ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ନରକର ରଚୟିତା ରାବଣ ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରଚୟିତା ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଉପସ୍ଥିତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟତତ୍ତ୍ୱର ବାନପୁରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା, ତେଣୁ ମୁଁ ସମୟତତ୍ତ୍ୱକୁ ଘରକୁ ନେବାପାଇଁ ଆସିଛି । ଯଦି ମୋତେ ମନେପକାଇବ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ, ଆତ୍ମା ଅଶୁଦ୍ଧରୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ତା’ପରେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ପଠାଇଦେବି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଶୁଆଭଳି ନୁହେଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାଙ୍କୁ କେବେ ବି କାନଦିବା ବା ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେହ ଅଭିମାନ ବହୁତ ବିକାରୀ କରିଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଦେହୀ (ଆତ୍ମା)ଅଭିମାନୀ ହୁଅ କିନ୍ତୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ କରମ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆରେ ତ କରମ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ’ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା ।

ବାବାଙ୍କର ତ କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀରୁ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଆଉ କେତେକ କୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କୁପୁତ୍ରମାନେ ତ ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦନାମ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କଳା ମୁହଁ କରୁଛନ୍ତି (କାମ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହେଉଛନ୍ତି) । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଳା ମୁହଁ କରନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି କଳା ମୁହଁ କରୁଛ, କୁଳକୁ କଳତ୍ମକ ଲଗାଉଛ । ଏହି କାମ ଅଗ୍ନି ଦାସୀରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ଶ୍ଯାମଳ (ପତିତ) ହୋଇଛ । ତେଣୁ ଏବେ ଆଉ କାମଚିତାରେ ଜଳି ମରିବାର ନାହିଁ । କାମ ବିକାରର ସୁକ୍ଷ୍ମ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜର ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ଏପରି ବୁଝାଇପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବାସ୍ତବିକ ପବିତ୍ରତା ନାହିଁ । ବାବା ତ’ ସମୟତତ୍ତ୍ୱ ସତ୍ୟ କଥା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମେମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ-ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ମତରେ ଚାଲି ନିଶ୍ଚିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାସୀ ହେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ— ଏବେ ପୁଣି କାମ ବିକାର ରୂପୀ ନରଦ୍ବନ୍ଦ୍ରେ ପତିବାର ବିଚାର କାହିଁକି କରୁଛ ? ତୁମେ କନ୍ୟାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ସମୟରେ କହିବେ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ତ ଆମେ କେବେ ଶୁଣିନଥିଲୁ । ତୁମକୁ ମନଦିର ମୁଖିଆମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ଦରକାର । ସାଥୀରେ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବା ଦରକାର । ଏହି ଚିତ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ଏବଂ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ତ ଦିଲବାତା ମନଦିର ହିଁ ଚିତ୍ର ଅଟେ । ମନଦିର ଉପର ଅଂଶରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଛାତରେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀର ଚିତ୍ର ରହିଛି, ତେବେ ଯେଉଁ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏହିଭଳି ସେବା କେହି କରି ଦେଖାଇବେ ତେବେ ବାବା ତାଙ୍କର ମହିମା କରିବେ, କହିବେ ଇଏ ତ କମାଳ୍ କରିଦେଖାଇଲେ । ଯେମିତି ବାବା ରମେଶ ବର୍ତ୍ତାର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ରୂପରେ ବିହଙ୍ଗମାର୍ଗର ସେବାର ବହୁତ ଭଲ ନମୁନା ବାହାର କରିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କରିବା । ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ତିଆରି ହୋଇଛି ।

ଏବେ ଦେଖ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏକତା ହେଉ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ତ କୌଣସି ଅର୍ଥ ହିଁ ନାହିଁ । ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ, ବାକି ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ହେଉଛନ୍ତି ଭାଇ ଭଉଣୀ । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର କଥା । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶି କିପରି ବିଶ୍ରାମରେ ଏକତା ଆଣିବା, ଏହି କଥା ହିଁ ବୁଝିବାର ଅଛି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ବୃଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାର ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ସେବାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଉନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ତ’ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ଯଦି ୧୦ ଜଣ ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସିଲେ ଏବଂ ୮-୧୦ ଜଣ ଚାଲିଗଲେ ତେବେ ଏଥିରୁ ଫାଇଦା କ’ଣ ହେଲା । ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୃତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶରୀର ନିରୁବାହ ଅର୍ଥେ କରମ କରିବା ସହିତ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ କାନଦିବା ବା ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଶରୀମତ ଅନୁସାରେ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ବାବାଙ୍ଗର ନାମକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ଶୀତଳା ଦେବୀ ହୋଇ ସମସ୍ତ କରମକର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଶୀତଳ ଏବଂ ଶାନ୍ତ କରି ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ସନ୍ତାନ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କରମକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧୋକା ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ ।
ଯେତେବେଳେ କରମକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଧୋକା ଦେବାର ଚଞ୍ଚଳତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଆପେ ଆପେ ଶୀତଳାଦେବୀ ହୋଇଯାଅ ଏବଂ ସମସ୍ତ କରମକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଶୀତଳ ଦେବୀଙ୍କୁ କେବେ ବି କ୍ଷୋଧ ଆସିନଥାଏ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି କ୍ଷୋଧ ତ' ଆସୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଟିକିଏ ରୋବ୍ ଅରୁଥାନ୍ତୁ ମୁରବୀ ପଶିଆ ତ ରଖିବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ରୋବ୍ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୋଧର ଅଂଶ ଅଟେ । ଯେଉଁଠାରେ ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ସେଠାରେ ବଂଶ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଶୀତଳା ଦେବୀ ଏବଂ ଶୀତଳ ଦେବତା ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ଭିତରେ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୋଧ ବା ରୋବର ସଂସ୍କାର ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ସ୍ତୋତ୍ରାଂଶ:-

ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର ହିଁ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***